

profanus erit, et impietatis reus. Portabit iniquitatem suam, quia sanctum Domini polluit, et peribit anima illa de populo suo. C. XXXV. Cum messueris segetes terræ tuæ, non tondebis usque ad solum superficiem terræ: nec remanentes spicas colliges [h. cum messueris segetes terræ tuæ, non metes totum agrum, sed partem relinques]. Neque in vinea tua racemos et grana decidentia congregabis, sed pauperibus et peregrinis carpenda dimittes. Ego Dominus Deus vester. C. XXXVI. Non facietis furtum. Non mentimini, nec decipiat (1) unusquisque proximum suum. Non perjurabis in nomine meo, nec pollues [h. violabis] nomen Dei tui. Ego Dominus. C. XXXVII. Non facies calumniam proximo tuo, nec vi [h. nec fraude] opprimes eum. C. XXXVIII. Non morabitur opus mercenarii [Vulg. add. tui] apud te usque mane. C. XXXIX. Non maledices surdo, C. XL. nec coram cæco peccos offendiculum: C. XLI. sed timebis Deum tuum, quia [h. non habet] ego sum [h. non habet] Dominus. C. XLII. Non facies quod iniquum est, nec in iusto iudicabis [h. quod iniquum est in iudicio]. C. XLIII. Nec consideres personam pauperis, nec honores vultum potentis. Iuste iudica proximo tuo. C. XLIV. Non eris criminator, nec susurro in populis. C. XLV. Non stabis contra sanguinem proximi tui. Ego Dominus. C. XLVI. Ne oderis fratrem tuum in corde tuo, sed publice argue eum, ne habeas super illo peccatum. Non quæres ultionem, nec memor eris injuriæ civium tuorum. C. XLVII. Diliges amicum [h. proximum] tuum sicut te ipsum. Ego Dominus. Leges meas [h. legitima mea] custodite. C. XLVIII. Jumenta tua non facies coire cum alterius generis animalibus. Agrum tuum non seres diverso semine. Veste que ex duobus texta est, non indueris. C. XLIX. L. Homo si dormierit cum muliere coitu seminis, que sit ancilla etiam nubilis [h. que sit ancilla et alligata viro], et tamen prelio non redempta, nec libertate donata, vapulabunt ambo, et non morientur, quia non fuit libera. Pro delicto autem suo offeret Domino ad ostium tabernaculi testimonii arietem: orabitque pro eo sacerdos, et pro delicto ejus coram Domino, et repropitiabitur ei, dimitteturque peccatum. Quando ingressi fueritis terram, et plantaveritis

(1) Canon cum aliquot mss. « Non pejerabis », quod idem est. Marr.

— Urbinas ms. « nec decipiet ». Mox fidejussor pro Hieronymiana translatione est Hesychius in hunc

in ea ligna pomifera, auferetis præputia eorum: poma que germinant, immunda erunt vobis [h. tribus annis], nec edetis ex eis. Quarto autem anno omnis fructus eorum sanctificabitur laudabilis Domino. Quinto autem anno comedetis fructus, congregantes poma que profuerunt. Ego Dominus Deus vester. Non comedetis eum sanguine [h. super sanguinem]. C. LI. Non augurabimini, nec observabitis somnia. Neque in rotundum attondebitis comam: nec radetis barbam. Et super mortuo non incidetis carnem vestram, neque figuras aliquas et stigmata facietis vobis. Ego Dominus. C. LII. Ne prostituas filiam tuam, ne contaminetur terra, et impleatur piaculo. Sabbata mea custodite et sanctuarium meum metuite. Ego Dominus. C. LIII. Ne declinetis ad magos [h. pythones], nec ab arboribus aliquid seiscitemini, ut polluatini per eos. Ego Dominus Deus vester. C. LIV. Coram cano capite consurge, et honora personam senis: et time Dominum Deum tuum. Ego sum Dominus. C. LV. Si habitaverit advena in terra vestra, et moratus fuerit inter vos [h. non habet], ne exprobreis ei [h. ne circumveniat eum]; sed sit inter vos quasi indigena: et diligetis eum quasi vosmetipsos: fuistis enim et vos advenæ in terra Ægypti. Ego Dominus Deus vester. C. LVI. Nolite facere iniquum aliquid in iudicio, in regula, in pondere, in mensura. Statera justa, et æqua sint [h. non habet] pondera, justus modus, æquusque sextarius [h. sunt vobis]. Ego Dominus Deus vester, qui eduxi vos de terra Ægypti. Custodite omnia præcepta mea, et universa iudicia, et facite ea. Ego Dominus.

T. XII, c. LVII, Cap. XX. — Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Hæc loqueris filiis Israel: Homo de filiis Israel, et de advenis qui habitant in Israel, si quis dederit de semine suo idolo Moloch, morte moriatur: populus terre lapidabit eum. Et ego ponam faciem meam contra illum: succidamque eum de medio populi sui, eo quod dederit de semine suo Moloch, et contaminaverit sanctuarium meum, ac polluerit [h. violaverit] nomen sanctum meum. Quod si negligens populus terræ, et quasi parvipendens imperium meum, dimiserit hominem qui dedit de semine suo Moloch, nec voluerit eum occidere, ponam faciem meam super ho-

Leviticis locum: « Non profanabis nomen Domini Dei vestri, quod », inquit, « Hieronymi translatio edidit. Non pollues Dei tui ».

minem illum, et cognitionem ejus, succidamque et ipsum, et omnes qui consenserunt ei ut fornicaretur cum Moloch, de medio populi sui. B. XI, C. LXIII. Anima, que declinaverit ad magos [h. pythones] et ariolos, et fornicata fuerit cum eis, ponam faciem meam contra eam, et interficiam illam de medio populi sui. Sanctificamini et estote sancti, quia et [h. non habet] ego [sanctus sum] Dominus Deus vester (1). Custodite præcepta mea, et facite ea: Ego Dominus qui sanctifico vos. C. LIX. Qui maledixerit patri suo, et matri, morte moriatur: patri matrique maledixit, sanguis ejus sit super eum. C. LX. Si mæchatus quis fuerit cum uxore alterius, et adulterium perpetraverit cum conjugate proximi sui, morte moriantur mæchus et adultera. C. LXI. Qui dormierit cum noværa sua, et revelaverit ignominiam patris sui, morte moriantur ambo: sanguis eorum sit super eos. C. LXII. Si quis dormierit cum nuru sua, uterque moriatur, quis scelus operati sunt: sanguis eorum sit super eos. C. LXIII. Qui dormierit cum masculo, coitu femineo, uterque operatus est nefas, morte moriantur: sit sanguis eorum super eos. C. LXIV. Qui supra uxorem filiam, duxerit matrem ejus, scelus operatus est: vivus ardebit cum eis [h. igni comburentur tam ipse quam illa], nec permanebit tantum nefas in medio vestri. C. LXV. Qui cum jumento et pecore coierit, morte moriatur: pecus quoque occidite. C. LXVI. Mulier que succuberit cuilibet jumento, simul interficietur cum eo: sanguis eorum sit super eos. C. LXVII. Qui acceperit sororem suam, filiam patris sui, vel filiam matris sue, et viderit turpitudinem ejus, illaque conspexerit fratris ignominiam, nefariam rem operati sunt: occidentur in conspectu populi sui, eo quod turpitudinem suam mutuo revaleverint, et portabant iniquitatem suam. C. LXVIII. Qui coierit cum muliere in fluxu menstruo, et revelaverit turpitudinem ejus, ipsaque aperuerit fontem sanguinis sui, interficietur ambo de medio populi sui. Turpitudinem matertera et amita tuæ non discoperies: qui hoc fecerit, ignominiam carnis [h. propinque] sue nudavit, portabant ambo iniquitatem suam. Qui coierit cum uxore

patru, vel avunculi sui, et revelaverit ignominiam cognationis suæ, portabant ambo peccatum suum: absque liberis morientur [h. Qui coierit cum uxore patris sui, et revelaverit ignominiam ejus, portabant ambo peccatum suum, absque liberis morientur]. Qui duxerit uxorem fratris sui, rem facit illicitam, turpitudinem fratris sui revelavit: absque liberis erunt. Custodite leges meas [h. legitima mea], atque iudicia, et facite ea: ne et vos evomat terra quam intraturi estis et habitaturi. Nolite ambulare in legitimis nationum, quas ego expulsurus sum ante vos. Omnia enim hæc fecerunt, et abominatus sum eas. Vobis autem loquor: Posside terram eorum, quam dabo vobis in hæreditatem, terram fluentem lacte et melle. Ego Dominus Deus vester, qui separavi vos a cæteris populis. Separate ergo et vos jumentum mundum ab immundo, et avem mundam ab immunda: ne pollutis animas vestras in pecore, et in avibus, et cunctis que moventur in terra, et que vobis ostendi esse polluta. Et [Vulg. tac. Et] eritis mihi sancti, quia sanctus ego sum Dominus, et separavi vos a cæteris populis, ut essetis mei. C. LXIX. Vir, sive mulier, in quibus pythoneis, vel divinationis fuerit spiritus, morte moriantur. Lapidibus obruent eos: sanguis eorum sit super illos.

T. XIII, c. LXX, Cap. XXI. — Dixit quoque Dominus ad Moysen: Loquere ad sacerdotes filios Aaron, et dices ad eos: Ne contaminetur sacerdos in mortibus civium suorum, nisi tantum in consanguineis ac propinquis, id est, super matre, et patre, et filio, ac filia, fratre quoque, et sorore virgine, que non est nupta viro: sed nec in principe populi sui contaminabitur. Non radent caput, nec barbam [h. non radent in capite suo calvitium, nec barbam tondent], neque in carnibus suis facient incisuras. Sancti erunt Deo suo, et non polluent [h. violabunt] nomen ejus: incensum enim Domini, et [h. non habet] panes Dei sui offerunt, et ideo sancti erunt. Scortum et veli prostibulum non ducet [Vulg. docent, et consecrati sunt, et offerunt. Sint ergo sancti] uxorem, nec eam que repudiata est a marito: quia consecratus est

(1) Septuaginta quos sequuntur Samaritanus, et Arabes, legunt hoc modo: « Et eritis sancti, quia sanctus ego Dominus Deus vester », vel, « quia ego Dominus Deus vester sanctus sum ». In Hebræo absunt verba que scholion monet abesse, et in Vulgata Latina optime legimus: « Estote sancti, quia ego

sum Dominus Deus vester ». Verum ne in aliquo offendamus, et meliorum obtenta fides nostra vacillet, res prout exstant suis locis exhibebimus. Marr.

— Verba uncinis inclusa, « et sanctus sum ». Urbinas ms. cum Hebræo et Vulgata rectius ignorat.

Deo suo (1), et panes propositionis offert [h. sanctifica itaque eum, quia panes propositionis Dei tui offert]. Sit ergo sanctus quia sanctus ego sum, Dominus, qui sanctifico vos (*Vulg.* eos). C. LXXI. Sacerdotis filia, si deprehensa fuerit in stupro, et violaverit nomen patris sui, flammis exuretur. Pontifex, id est, sacerdos maximus inter fratres suos, super cuius caput fusum est unctio oleum, et cuius manus in sacerdotium consecratae sunt, vestitusque est sanctis vestibus, caput suum non discoperiet, vestimenta non scindet: et ad omnem mortuum non ingredietur omnino. Super patre quoque suo et matre non contaminabitur. Nec egredietur de sanctis, ne polluat [h. violet] sanctuarium Dei sui, quia oleum sanctae unctiois Dei sui [h. quia corona olei unctiois Dei sui super eum est] super eum est (*Vulg.* Domini, et *tae.* sui). Ego Dominus. Virginem ducet uxorem: viduam autem et repudiatam, et sordidam, atque meretricem non accipiet, sed puellam de populo suo: nec commisceat stirpem generis sui vulgo gentis suae [h. nec commisceat semen suum sicut vulgus gentis suae]: quia ego Dominus qui sanctifico eum. B. XII, C. LXXII. Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Loquere ad Aaron: Homo de semine tuo per familias suas qui habuerit maculam, non offeret panes Deo suo, nec accedet ad ministerium eius: si caecus fuerit, si claudus, si vel parvo, vel grandi, vel torto, si fracto pede, si manu, si gibbus, si lippus, si albuginem habens in oculo, si jugem scabiem, si impetiginem in corpore, vel herniosus. Omnis qui habuerit maculam de semine Aaron sacerdotis, non accedet offerre hostias Domino, nec panes Deo suo: vescetur tamen panibus, qui offeruntur in sanctuario: ita duntaxat, ut intra velum non ingrediatur, nec accedat ad altare, quia maculam habet, et contaminare non debet sanctuarium meum. Ego Dominus qui sanctifico eos. Locutus est ergo Moyses ad Aaron, et filios ejus, et ad omnem Israel, cuncta quae fuerant sibi imperata.

C. LXXIII, *Cap.* XXII. — Locutus quoque est Dominus ad Moysen, dicens: Loquere ad Aaron et ad filios ejus, ut caveant ab his quae consecrata sunt filiorum Israel, et non contaminent

(1) Hebraeus, Sam. et LXX legunt in plurali, « ducunt, accipiunt », et quod immediate sequitur, « quia consecratus est Deo suo », in singulari; haec omnia haec ad eundem sacerdotem referantur. Melius ita-

nomen sanctificatorum mihi, quae ipsi offerant. Ego Dominus [h. ut non contaminent nomen sanctum meum in his quae sanctificata sunt mihi. Ego Dominus]. Dic ad eos et ad posteros eorum: Omnis homo qui accesserit de stirpe vestra ad ea quae consecrata sunt, et quae obtulerunt filii Israel Domino, in quo est immunditia, peribit coram Domino. Ego sum Dominus. Homo de semine Aaron, qui fuerit leprosus, aut patiens fluxum seminis, non vescetur de his quae sanctificata sunt mihi, donec sanetur. Qui tetigerit immundum super mortuum [h. donec curetur. Anima quae tetigerit immundum super mortuo], et ex quo egreditur semen quasi coitus, et qui tangit reptile, et quodlibet immundum, cuius tactus est sordibus, immundus erit usque ad vespere, et non vescetur his quae sanctificata sunt, sed cum laverit carnem suam aqua, et occuberit sol, tunc mundatus vescetur de sanctificatis, quia cibus illius est. Morticinum et captum a bestia non comedent, nec polluentur in eis. Ego sum Dominus. Custodiant praeccepta mea [h. observent custodias meas], ut non subjaceant peccato, et moriantur in sanctuario, cum polluerint [h. violaverint] illud. Ego Dominus qui sanctifico eos (*Vulg.* vos.) Omnis alienigena non comedet de sanctificatis, inquilinus sacerdotis et mercenarius non vescetur ex eis. Quem autem sacerdos emerit et qui vernaculus domus ejus fuerit, hi comedent ex eis. Si filia sacerdotis cuilibet ex populo nupta fuerit, de his quae sanctificata sunt, et de primitiis non vescetur: si autem vidua, et repudiata, et absque liberis reversa fuerit ad domum patris sui: sicut puella consueverat, aletur cibus patris sui. Omnis alienigena comedenti ex eis non habet potestatem. Qui comederit de sanctificatis per ignorantiam, addet quintam partem eum eo quod comedit, et dabit sacerdoti in sanctuarium. Nec contaminabunt sanctificata filiorum Israel, quae offerunt Domino: ne forte sustineant iniquitatem delicti sui, cum sanctificata comederint. Ego Dominus qui sanctifico eos. T. XIV, C. LXXIV. Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Loquere ad Aaron et filios ejus, et ad omnes filios Israel, diceque ad eos: Homo de domo Israel et de advenis qui habitant apud vos, qui obtulerint oblationem suam, vel vota

que legitur in canone Heb. verit. ac in mss. omnibus Latinis « ducet, offert, consecratus est, sit sanctus, etc. » MART.

solvens, vel sponte offerens, quidquid illud obtulerit in holocaustum Domino, ut offeratur per vos, masculus immaculatus erit ex bobus, et ex ovibus, et ex capris: si maculam habuerit, non offeretis, neque erit acceptabile: homo qui obtulerit victimam pacificorum Domino, vel vota solvens, vel sponte offerens, tam de bobus quam de ovibus, immaculatum offeret, ut acceptabile sit: omnis macula non erit in eo. Si caecum fuerit, si fractum, si cicatricem habens, si papulas, aut scabiem, vel impetiginem, non offeretis ea Domino, neque adolebitis ex eis super altare Domini. Bovem et ovem aure et cauda amputatis, voluntarie offerre potes [h. bovem et ovem, quae generaliter plus minusve habuerit, voluntarie offerre potes], votum autem ex his solvi non potest. Omne animal quod vel contritis, vel tunsis, vel sectis ablatisque testiculis est, non offeretis Domino: et in terra vestra hoc omnino ne faciatis. De manu alienigenae non offeretis panes Deo vestro, et quidquid aliud dare voluerit: quia corrupta et maculata sunt omnia, non suscipietis ea [h. De manu alienigenae non offeretis panes Deo vestro de omnibus istis, quia corrupta et maculata sunt omnia; non suscipietis ea]. Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Bos, ovis et capra, cum genita fuerint, septem diebus erunt sub ubere matris suae: die autem octavo, et deinceps offerri poterant Domino. Sive illa bos, sive illa ovis, non immolabuntur una die cum felibus suis. C. LXXV. Si immolaveritis hostiam pro gratiarum actione Domino, ut possit esse placabilis, eodem die comedetis eam [h. eodem die comedetur], non remanebit [h. non remanebit ex ea quidquam in mane] quidquam in mane alterius diei. Ego Dominus: Custodite mandata mea, et facite ea. Ego Dominus. Ne polluatis nomen meum sanctum, ut sanctificet in medio filiorum Israel. Ego Dominus qui sanctifico vos, et eduxi de terra Aegypti, ut essem vobis in Deum. Ego Dominus.

B. XIII, C. LXXVI, *Cap.* XXIII. — Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Loquere filijs Israel, et dices ad eos: Haec sunt feriae Domini, quas vocabitis sanctas: Sex diebus facietis opus: duas septimum, quia sabbati requies est, vocabitur sanctus. Omne opus non facietis in eo: sabbatum Domini est in cunctis habitationibus vestris. C. LXXVII. Haec sunt ergo feriae Domini sanctae, quas celebrare debetis temporibus suis. Mense primo, quarta decima die mensis ad

vesperum phase Domini est, et quinta decima die mensis hujus, solemnitas azymorum Domini est. Septem diebus azyma comedetis. Dies primus erit vobis celeberrimus sanctusque: omne opus servile non facietis in eo [h. non habet], sed offeretis sacrificium in igne Domino septem diebus. C. LXXVIII. Dies autem septimus erit celebrior et sanctior, nullumque servile opus facietis (*Vulg.* *add.* in eo.) Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Loquere filiis Israel, et dices ad eos: Cum ingressi fueritis terram, quam ego dabo vobis, et messeritis segetem, feretis manipulos spicarum, primitias messis vestrae, ad sacerdotem: qui elevabit fasciculum coram Domino, ut acceptabile sit pro vobis, altero die sabbati, et sanctificabit illum. Atque in eodem die quo manipulos consecratur, crederet agnus immaculatus, anniculus in holocaustum Domini. Et libamenta offerentur cum eo, duae decimae similae consperse oleo in incensum Domini, odoremque suavissimum: libra quoque viri, quarta pars hin. Panem, et polentam, et pulles [h. spicam teneram] non comedetis ex segete, usque ad diem, qua offeretis ex ea Deo vestro. Praeceptum est sempiternum in generationibus, cunctisque habitaculis vestris. Numbrabit ergo ab altero die sabbati, in quo obtulistis manipulum primitiarum, septem hebdomadas plenas, usque ad alteram diem expletionis hebdomadae septimae, id est, quinquaginta dies, et sic offeretis sacrificium novum Domino ex omnibus habitaculis vestris, panes primitiarum duos [h. ex habitaculis vestris offeretis panes primitiarum duos] de duobus decimis similae fermentatae, quos coquetis in primitias Domini. Offeretisque cum panibus septem agnos immaculatos anniculos, et vitulum de armento unum, et arietes duos, et erunt in holocaustum cum libamentis suis, in odorem suavissimum Domino. Facietis et hircum [h. caprarum] pro peccato, duosque agnos anniculos hostias pacificorum. Cumque elevaveritis sacerdotes cum panibus primitiarum coram Domino, cedent in usum ejus [h. sanctificati erunt Domino ad sacerdotem]. Et vocabitis hunc diem celeberrimum atque sanctissimum: omne opus servile non facietis in eo. Legitimum sempiternum erit in cunctis habitaculis, et generationibus vestris. Postquam autem messeritis segetem [h. Et cum messeritis segetem] terrae vestrae, non secabitis eam usque ad solum: nec remanentes spicas colligetis, sed pauperibus et peregrinis dimittetis eas. Ego sum Dominus

Deus vester. T. XV, C. LXXIX. Locutusque est Dominus ad Moſen, dicens: Loquere filiis Israel: Mense ſeptimo, prima die menſis, erit vobis ſabbatum memoriale, clangentibus tubis, et vocabitur ſanctum: omne opus ſervile non facietis in eo [h. non habet], et offeretis holocauſtum Domino. Locutusque eſt Dominus ad Moſen, dicens: Decimo die menſis huius ſeptimi, dies expiationum erit celeberrimus, et vocabitur ſanctus: affligetisque animas veſtras in eo, et offeretis holocauſtum Domino. Omne opus (*Vulg. add. ſervile*) non facietis in tempore diei huius: quia dies propitiationis eſt, ut propitietur vobis Dominus Deus veſter. Omnis anima, quæ afflicta non fuerit in die hoc, peribit de populis ſuis, et quæ operis quidpiam fecerit, delebo eam de populo ſuo. Nihil ergo operis facietis in eo [h. non habet]: legitimum ſempiternum erit vobis in cunctis generationibus et habitationibus veſtris. Sabbatum requiectionis eſt, et affligetis animas veſtras die nono menſis a veſpera uſque [h. affligetis animas veſtras die nona menſis ad veſperam, a veſpera uſque] ad veſperam celebrabitis ſabbata veſtra. Et locutus eſt Dominus ad Moſen, dicens: Loquere filiis Israel: A quinto decimo die menſis huius ſeptimi erunt feriæ tabernaculorum ſeptem diebus Domino. Dies primus vocabitur celeberrimus atque ſanctiſſimus: omne opus ſervile non facietis in eo [h. non habet]. Et ſeptem diebus offeretis holocauſta Domino; dies quoque octavus erit celeberrimus atque ſanctiſſimus, et offeretis holocauſtum Domino: eſt enim cætuſ atque collectæ: omne opus ſervile non facietis in eo [h. non habet]. Hæ ſunt feriæ Domini, quas vocabitis celeberrimas atque ſanctiſſimas, offeretisque in eis oblationes Domino, holocauſta et libamenta juxta ritum uniuſcujuſque diei: exceptis ſabbatis Domini, doniſque veſtris, et quæ offeretis ex voto, vel quæ ſponte tribuetis Domino. A quinto decimo ergo die menſis ſeptimi, quando congregaveritis omnes fructus terræ veſtre, celebrabitis feriæ Domini ſeptem diebus. Die primo et die octavo erit ſabbatum, id eſt, requies. Sumetisque vobis die primo fructus arboris pulcherrimæ, ſpatulasque palmarum, et ramos ligni denſarum frondium, et ſalices de torrente, et lætaminum coram Domino Deo veſtro. Celebrabitisque ſolemnitatem ejus ſeptem diebus per annum. Legitimum ſempiternum erit in generationibus veſtris. Mense ſeptimo feſta celebra-

bitis, et habitabitis in umbraculis [h. tabernaculis] ſeptem diebus. Omnis qui de genere eſt Israel, manebit in tabernaculis, ut diſcant poſteri veſtri, quod in tabernaculis habitare fecerim filios Israel, cum educoem eos de terra Ægypti. Ego Dominus Deus veſter. Locutusque eſt Moſes ſuper ſolemnitatibus Domini ad filios Israel.

C. LXXX, *Cap. XXIV*. Et locutus eſt Dominus ad Moſen, dicens: Præcipe filiis Israel, ut afferant tibi oleum de olivis puriſſimum, ac lucidum, ad concinnandas lucernas jugiter, extra velum teſtimonii in tabernaculo fœderis [h. teſtimonii]. Ponet eas Aaron a veſpere uſque in mane coram Domino, cultu rituque perpetuo in generationibus veſtris ſuper candelabrum mundiſſimum ponentur ſemper in conſpectu Domini. Accipies quoque ſimilam, et coques ex ea duodecim panes [h. placentas], qui ſinguli habebunt duas decimas: quorum ſenos altrinſecus ſuper menſam puriſſimam coram Domino ſtatues, et ponet ſuper eos thus lucidiſſimum, ut ſit [h.] panis in monumentum oblationis Domini. Per ſingula ſabbata mutabuntur [h. preparabuntur] coram Domino ſuſcepti a filiis Israel fodere ſempiterno: eruntque Aaron et filiorum ejus ut comedant eos in loco ſancto: quia Sanctum ſanctorum eſt de ſacrificiis Domini jure perpetuo. T. XVI, B. XIV, C. LXXXI. Ecce autem egreſſus filius mulieris Iſraelitidis, quem pepererat de viro Ægyptio inter filios Israel, jurgatus eſt in caſtris cum viro Iſraelita. Cumque blaſphemasset nomen Dei, et maledixiſſet ei [h. non habet, Dei, nec ei], adductus eſt ad Moſen (vocabatur autem mater ejus Solomith), filia Dibri de tribu Dan. Miſeruntque eum in carcerem, donec noſſent quid juberet Dominus. Qui locutus eſt ad Moſen, dicens: Educ blaſphemum extra caſtra, et ponant omnes, qui audierunt, manus ſuas ſuper caput ejus, et lapidet eum populus univerſus. Et ad filios Israel loqueris: Homo, qui maledixerit Deo ſuo, portabit peccatum ſuum, et qui blaſphemaverit nomen Domini, morte moriatur: lapidibus opprimet eum omnis multitudo, ſive ille civis, ſive peregrinus fuerit. Qui blaſphemaverit nomen Domini [h. non habet, Domini], morte moriatur. C. LXXXII. Qui percuſſerit, et occiderit hominem, morte moriatur. Qui percuſſerit animal, reddat vicarium, id eſt, animam pro anima. Qui irrogaverit maculam oculiſque civium ſuorum, ſicut fecit, ſic fiat ei: fracturam pro

fractura, oculum pro oculo, dentem pro dente reſtituet, qualem infixit maculam, talem ſuſtinere cogetur. Qui percuſſerit jumentum, reddet aliud. Qui percuſſerit hominem, punietur. Equum judicium ſit inter vos, ſive peregrinus, ſive civis peccaverit [h. fuerit]: quia ego ſum Dominus Deus veſter. Locutusque eſt Moſes ad filios Israel, et eduxerunt eum, qui blaſphemaverat, extra caſtra, ne lapidibus oppreſſerunt. Feceruntque filii Israel ſicut præceperat Dominus Moſi.

Cap. XXV. — Locutusque eſt Dominus ad Moſen in monte Sinai, dicens: Loquere filiis Israel, et dices ad eos: Quando ingreſſi fueritis terram quam ego dabo vobis, ſabbatizet ſabbatum [h. terra] Domino (1). Sex annis ſeres agrum tuum, et ſex annis putabis vineam tuam, colligeſque fructus ejus: ſeptimo autem anno ſabbatum erit terræ, requiectionis Domini: agrum non ſeres, et vineam non putabis. Quæ ſponte gignet humus, non metes, et uvæ primitiarum tuarum non colliges quaſi vindemia: [h. et uvæ quas vinea ſponte attulerit non colliges vindemia]: annus enim requiectionis terræ eſt: ſed erunt vobis in cibum, tibi et ſervo tuo, ancillæ tuæ et mercenario tuo, et advenſe qui peregrinantur apud te: jumentis tuis et pecoribus, omnia quæ nascuntur, præbebunt cibum. Numerabis quoque tibi ſeptem hebdomadas annorum, id eſt, ſeptem ſepties, quæ ſimul faciunt annos quadraginta novem: et clanges bucina mense ſeptimo, decima die menſis propitiationis tempore in univerſa terra veſtra. Sanctificabisque annum quinquageſimum, et vocabis remiſſionem cunctis habitatoribus terræ tuæ: ipſe eſt enim jubileus. Revertetur homo ad poſſeſſionem ſuam, et unusquiſque rediet ad familiam priſtinam, quia jubileus eſt et quinquageſimus annus. Non ſerets, neque metetis ſponte in agro naſcentia, et primitias vindemie non colligeſis, ob ſanctificationem jubilei, ſed ſtatim oblata comedetis [h. et vineam non vindemiabitis, ſed in agro ſtatim comedetis]. Anno jubilei redient omnes ad poſſeſſiones ſuos. Quando vendas quidpiam civi tuo, vel emes ab eo, ne contriſtes fratrem tuum, ſed juxta numerum annorum jubilei emes ab eo, et juxta ſuppotationem frugum vendet tibi.

Quanto plures anni remaſerint poſt jubileum, tanto creſcet et pretium: et quanto minus temporis numeraveris, tanto minor et emptio conſtabit. Tempus enim frugum vendet tibi. Nolite affligere contribules veſtros, ſed timeat unusquiſque Deum ſuum, quia ego Dominus Deus veſter. Facite præcepta mea, et judicium custodite, et implete ea, ut habitare poſſitis in terra abſque ullo pavore, et gignat vobis humus fructus ſuos, quibus veſcamini uſque ad ſaturitatem, nullius impetum formidantes. Quod ſi dixeritis: Quid comedemus anno ſeptimo, ſi non ſeverimus, neque collegerimus fruges noſtras? Dabo benedictionem meam vobis anno ſexto, et faciet fructus trium annorum, ſeretiſque anno octavo, et comedetis veteres fruges uſque ad nonum annum: donec nova naſcantur, edetis vetera. Terra quoque non vendetur in perpetuum: quia mea eſt, et vos advenſæ et coloni mei eſtis [h. et coloni apud me]. Unde cuncta regio poſſeſſionis veſtræ ſub redemptioſis conditione vendetur. C. LXXXIII. Si attentatus frater tuus vendiderit poſſeſſionem ſuam, et voluerit propinquus ejus, poſteſt redimere quod ille vendiderat. Sin autem non haberit proximum, et ipſe pretium ad redimendum poterit invenire, computabuntur fructus ex eo tempore quo vendidit, et quod reliquum eſt, reddet emptori, ſicque recipiet poſſeſſionem ſuam. Quod ſi non invenerit manus ejus, ut reddat pretium, habebit emptor quod emerat, uſque ad annum jubileum. In ipſo enim omnis venditio redit (*Vulg. redibit*) ad dominum et ad poſſeſſorem priſtinum. Qui vendiderit domum intra urbis muros, habebit licentiam redimendi, donec unus impleatur annus. Si non redemerit, et anni circulus fuerit evolutus, emptor poſſidebit eam, et poſteri ejus in perpetuum, et redimi non poterit etiam in jubileo. Sin autem in villa fuerit domus, quæ muros non habet, agrorum jure vendetur. Si ante redempta non fuerit, in jubileo revertetur ad dominum. Edes levitarum, quæ in urbibus ſunt, ſemper poſſunt redimi: ſi redempte non fuerint, in jubileo revertentur ad dominos, quia domus urbium levitarum pro poſſeſſionibus ſunt inter filios Israel. Suburbana autem eorum non veneant, quia poſſeſſio ſempiterna

(1) Editi, « ſabbatizes ». At ms. codices melioris notæ, « ſabbatizet ſabbatum Domino ». Recentior unus S. Germani a Pratis, mm. 164, pure legit ut in Hebræo, « ſabbatizet terra ſabbatum Domino ». Quod

ſumptum videtur e marginali annotatione canonis, prout in aliis ſexcentis locis, ubi in corpore bibliorum inveniuntur poſita, quæ canon id margina monet eſſet in Hebræo. Mart.

est. Si attenuatus fuerit frater tuus, et infirmus manu, et susceperis eum quasi advenam et peregrinum, et vixerit tecum, ne accipias ab eo usuram, nec amplius quam dedisti. Time Deum tuum, ut vivere possit frater tuus apud te. Pecuniam tuam non dabis ei ad usuram, et frugum superabundantiam non exiges. Ego Dominus Deus vester, qui eduxi vos de terra Egypti, ut darem vobis terram Chanaan et essem vester Deus. C. LXXXIV. Si paupertate compulsus vendiderit se tibi frater tuus, non eum opprimes servitute famulorum, sed quasi mercenarius et colonus erit [h. tecum], usque ad annum jubileum operabitur apud te, et postea egredietur cum liberis suis, et revertetur ad cognationem et ad possessionem patrum suorum; mei enim servi sunt, et ego eduxi eos de terra Egypti. Non veneant conditione servorum: ne affligas eum per potentiam, sed metuit Deum tuum. Servus et ancilla sint vobis de nationibus, quæ in circuitu vestro sunt. Et de advenis, qui peregrinantur apud vos, vel qui ex his nati fuerint in terra vestra, hos habebitis famulos: et hæreditario jure transmittetis ad posterum, ac possidebitis in æternum. Fratres autem vestros filios Israel ne opprimatis per potentiam. Si invaluerit apud vos manus advenæ atque peregrini, et attenuatus frater tuus vendiderit se ei, aut cuiquam de stirpe ejus, post venditionem potest redimi. Qui voluerit ex fratribus suis, redimet eum, et patruus, et patruelis, et consanguineus, et affinis [h. unus ex fratribus suis redimet eum, aut patruus aut patruelis, aut quilibet consanguineus cognationis suæ]. Sin autem et ipse potuerit, redimet se, supputatis duntaxat annis a tempore venditionis suæ usque ad annum jubileum: et pecunia, qua venditus fuerat; juxta annorum numerum et rationem mercenarii supputa. Si plures fuerint anni qui remanent usque ad jubileum, secundum hos reddet et pretium. Si pauci, ponet rationem cum eo juxta annorum numerum, et reddet emptori quod reliquum est annorum, quibus ante servivit mercedibus imputatis, non affliget eum violentè in conspectu tuo. Quod si per hæc redimi non potuerit, anno jubileo egredietur cum liberis suis. Mei enim servi sunt filii Israel, quos eduxi de terra Egypti.

C. LXXXV, Cap. XXVI. — Ego Dominus Deus vester: Non facietis vobis [h.] idolum et sculptile, nec titulos erigitis, nec insigne-

lapidem ponetis in terra vestra, ut adoretis eum. C. LXXXVI. Ego enim sum Dominus Deus vester; custodite sabbata mea, et paveat de sanctuarium meum. Ego Dominus. C. LXXXVII. B. XV. Si in præceptis meis ambulaveritis, et mandata mea custodieritis et feceritis ea, dabo vobis pluvias temporibus suis, et terra gignet germen suum et pomis arbores replentur. Apprehendet messium tritura vindemiam, et vindemia occupabit sementem: et comedetis panem vestrum in saturitate, et absque pavore habitabitis in terra vestra. Dabo pacem in finibus vestris, dormietis, et non erit qui exterreat. Auferam malas bestias; et gladius non transibit terminos vestros. Persequemini inimicos vestros, et corruent coram vobis: persequentur quinque de vestris centum alienos, et centum de vobis decem millia: cadent inimici vestri in conspectu vestro gladio. Respiciam vos, et crescere faciam: multiplicabimini, et firmabo pactum meum vobiscum. Et comedetis vetustissima veterum, et vetera novis supervenientibus projicietis. Ponam tabernaculum meum in medio vestri, et non abjiciet vos anima mea. C. LXXXVIII. Et ambulabo inter vos, et ero vester Deus, vosque eritis populus meus. Ego Dominus Deus vester: qui eduxi vos de terra Egyptiorum, ne serviretis eis; et qui confregi catenas cervicium vestrarum, ut incederitis erecti. Quod si non audieritis me, nec feceritis omnia præcepta mea: si spreveritis leges meas [h. legitima mea], et judicia mea contempseritis, ut non faciatis ea quæ a me constituta sunt, et ad irritum perducat pactum meum: ego quoque hæc faciam vobis. Visitabo vos velociter in egestate et ardore, qui conficiat oculos vestros, et consumat animas vestras. Frustra seretis sementem, quæ ab hostibus devorabitur. Ponam faciem meam contra vos, et corruetis coram hostibus vestris, et subjiciemini his qui oderunt vos, fugietis, nemine persequente. Sin autem nec sic obedieritis mihi, addam correctiones vestras septuplum propter peccata vestra, et conteram superbiam duritiæ vestræ. Daboque cælum vobis desuper sicut ferrum, et terram æneam. Consumetur incassum labor vester, non profertur terra germen, nec arbores poma prebebunt. Si ambulaveritis ex adverso mihi, nec volueritis audire me, addam plagas vestras peccata vestra: emittamque in vos bestias agri, quæ consumant vos, et pecora vestra, et ad

paucitatem cuncta redigant, desertæque fient viæ vestræ. Quod si nec sic volueritis recipere disciplinam, sed ambulaveritis ex adverso mihi: ego quoque contra vos adversus incedam, et percutiam vos septies propter peccata vestra, inducamque super vos gladium ultorem fœderis mei. Cumque confugeritis in urbes, mittam pestilentiam in medio vestri, et trademini in hostium manibus, postquam confregero baculum panis vestri: ita ut decem mulieres in uno clibano coquant panes, et reddant eos ad pondus [h. et vertetur panis vester ad pondus]: et comedetis, et non saturabimini. Sin autem nec per hæc audieritis me, sed ambulaveritis contra me: et ego incedam adversum vos in furore contrario, et corripiam vos septem plagis [h. septies] propter peccata vestra, ita ut comedatis carnes filiorum vestrorum et filiarum vestrarum, destrua excelsa vestra, et simulacra vestra [Vulg. tac. vestra] confringam. Cadetis inter ruinas idolorum vestrorum, et abominabitur vos anima mea, in tantum ut urbes vestras redigam in solitudinem, et deserta faciam sanctuarium vestra, nec recipiam ultra odorem suavissimum. Disperdamque terram vestram, et stupebant super eam inimici vestri, cum habitatores illius fuerint. Vos autem dispergam in gentes, et evaginabo post vos gladium, eritque terra vestra deserta, et civitates vestræ dirute. Tunc placebunt terræ sabbata sua cunctis diebus solitudinis suæ: quando fueritis in terra hostili, sabbatizabit, et requiescet in sabbatis solitudinis suæ, eo quod non requieverit in sabbatis vestris quando habitabatis in ea. Et qui de vobis remanserint, dabo pavorem in cordibus eorum in regionibus hostium, terrebit eos sonitus folii volantis, et ita fugient quasi gladium: cadent, nullo persequente, et corruent singuli super fratres suos quasi bella fugientes, nemo vestrum inimicis audebit resistere. Peribitis inter gentes, et hostilis vos terra consumet. Quod si de his aliqui remanserint, tabescent in iniquitatibus suis, in terra inimicorum suorum, et propter peccata patrum suorum et sua affligentur: donec confiteantur iniquitates suas, et majorum suorum, quibus prevaricati sunt in me, et ambulaverunt ex adverso mihi. Ambulabo igitur et ego contra eos, et inducam illos in terram hostilem, donec erubescat incircumcisa mens eorum: tunc orabunt pro impietatibus suis. Et recordabor fœderis mei, quod pepigi cum Jacob, et Isaac et Abraham. Terræ

quoque memor ero: quæ cum relicta fuerit ab eis, complacabit sibi in sabbatis suis, patiens solitudinem propter illos. Ipsi vero rogabunt pro peccatis suis, eo quod abjecerint judicia mea et leges meas [h. legitima] despexerint. Et tamen etiam cum essent in terra hostili, non penitus adjece eos, neque sic desepi ut consumerentur, et irritum facerem pactum meum cum eis. Ego enim sum Dominus Deus eorum, et recordabor fœderis mei pristini, quando eduxi eos de terra Egypti in conspectu gentium, ut essem Deus eorum. Ego Dominus. Hæc sunt præcepta atque judicia et leges, quas dedit Dominus inter se et inter filios Israel in monte Sinai per manum Mosi.

B. XVI, C. LXXXVIII, Cap. XXVII. — Locutus quæ est Dominus ad Moysen, dicens: Loquere filiis Israel et dices ad eos: Homo qui votum fecerit, et sponderit animam suam, sub æstimatione dabit pretium. Si fuerit masculus a vicesimo anno usque ad sexagesimum annum, dabit quinquaginta siclos argenti ad mensuram sanctuarii: si mulier, triginta. A quinto autem anno usque ad vicesimum, masculus dabit viginti siclos; femina decem. Ab uno mense usque ad annum quintum, pro masculo dabuntur quinque sicli, pro femina tres. Sexagenarius et ultra masculus dabit quindecim siclos; femina decem. Si pauper fuerit, et æstimationem reddere non valebit, stabit coram sacerdote, et quantum ille æstimaverit, et viderit eum posse reddere, tantum dabit. Animal autem quod immolari potest Domino, si quis voverit Domino [Vulg. tac. Domino], sanctum erit, et mutari non poterit, id est, nec melius malo, nec pejus bono: quod si mutaverit, et ipsum quod mutatum est, consecratum erit Domino. Animal autem immundum, quod immolari Domino non potest, si quis voverit, adducetur ante sacerdotem. Qui judicans utrum bonum an malum sit, statuet pretium. Quod si dare [h. redimere] voluerit is qui offert, addet supra æstimationem quintam partem. Homo si voverit domum suam, et sanctificaverit Domino, considerabit eam sacerdos utrum bona an mala sit, et juxta pretium, quod ab eo fuerit constitutum, venundabit: sin autem ille qui voverat, voluerit redimere eam, dabit quintam partem æstimationis supra, et habebit domum. Quod si agrum possessionis suæ voverit et consecraverit Domino: si triginta modis hordei seritur terra, quinquaginta siclis vendetur argenti. Si statim ab anno

incipientes (*Vulg.* accipientes) jubilæi voverit agrum, quanto valere potest, tanto æstimabitur. Si autem post aliquantum temporis, supputabit sacerdos pecuniam juxta annorum, qui reliqui sunt, numerum usque ad jubilæum, et detrahetur ex pretio. Quod si voluerit redimere agrum illo qui voverat, addet quintam partem æstimate pecunie, et possidebit eum. Sin autem noluerit redimere, sed alteri cuilibet fuerit venundatus, ultra eum qui voverat, redimere non poterit: quia cum jubilæi venerit dies, sanctificatus erit Domino, et possessio consecrata ad jus pertinet sacerdotum. Si ager emptus est, et non de possessione majorum sanctificatus fuerit Domino, supputabit sacerdos juxta annorum numerum usque ad jubilæum pretium, et dabit ille qui voverat eum, Domino. In jubilæo autem revertetur ad priorem dominum qui vendiderat eum, et habuerat in sorte possessionis sue. Omnis æstimatio sicuti sanctuarii ponderabitur. Siclus viginti obolos habet. Primogenita, quæ ad Dominum pertinent, nemo sanctificare poterit, et vovere, sive bos, sive

ovis fuerit, Domini sunt. Quod si immundum est animal, redimet qui obtulit, juxta æstimationem tuam, et addet quintam partem pretii; si redimere noluerit, vendetur alteri quantumque a te fuerit æstimatum. Omne quod Domino consecratur, sive homo fuerit, sive animal, sive ager, non vendetur, nec redimi poterit. Quidquid semel fuerit consecratum, sanctum sanctorum erit Domino. Et omnis consecratio, quæ offertur ab homine, non redimetur, sed morte morietur. Omnes decimæ terræ, sive de frugibus, sive de pomis arborum, Domini sunt, et illi sanctificentur. Si quis autem voluerit redimere decimas suas, addet quintam partem earum. Omnium decimarum bovis et ovis et capræ [h. non habet], quæ sub pastoris virga transeunt, quidquid decimum venerit, sanctificabitur Domino. Non eligetur nec bonum nec malum, nec altero commutabitur: si quis mutaverit, et quod mutavit (*Vulg.* mutatum est), et pro quo mutatum est, sanctificabitur Domino, et non redimetur. Hæc sunt præcepta, quæ mandavit Dominus Mosi ad filios Israel in monte Sinai.

Explicit Vajera, id est, Leviticus.

TITULI LIBRI NUMERI, QUI HEBRAICE DICITUR VAJEDABBER.

- I. Præcepit Dominus Mosi, ut numerum totius populi a viginti annis et supra, omnium virorum, ac principum familiarum describat, excepta tribu Levi, et qualiter castra promoveantur, vel ponantur.
- II. Descriptio tribus leviticæ, et ut quis debeat in ministerio Domini officio mancipari.
- III. Ubi præcepit maculatos extra castra esse, de votis reorum, de aquis zelotypiæ inter uxorem et maritum.
- IV. De consecratione Nazæorum et oblationibus eorum: quomodo sacerdotes populum benedicant.
- V. De dedicatione tabernaculi, et altaris, et quid per duodecim dies singuli principes tribuum obtulerint. De consecratione levitarum, et de lucernis contra aquilonem ponendis, ut mensam panum propositionis respiciant.
- VI. De primo pascha in deserto, et secundo eorum, qui primum facere non potuerunt: et tribus argenteis ad congregandum populum faciendis.
- VII. Ubi mota sunt castra, cognato suo Moses suadet, ut ad terram promissionis secum pergat.

De murmuratione populi, et igne iracundiæ Dei vindicantis in eo. De desiderio populi quærentis carnes, cepas, et cucumeres, et cætera, et noluminum dulcissimum man. De septuaginta presbyteris prophetantibus, et de coturnicibus ad comedendum eis irascente Deo adductis, et de sepulchris concupiscentiæ.

VIII. De murmuratione Aaron et Mariæ, et de lepra ejus. De exploratoribus ad terram promissionis considerandam missis. De fructuum indicio allatis. De tentatione populi et pavore. De fide Josue et Caleb. De iracundiâ Dei, ubi per scipsum jurat nullum ex eis terram promissionis contingere.

IX. De spontaneis votis. De primitiis separandis. De anima quæ per ignorantiam, vel superbiam peccat. De homine ligna colligente; qua sententia debuit Deo imperante berelli. De ambriis in angulis palliorum.

X. De certamine Dathan, Core, et Abiron, et de interitu eorum. Populus contra Mosén et Aaron

pro eis murmuratus est. Ubi ira exiit a Domino, et populum percutere cepit, et Aaron thuribulum cum thymianitate offerens prohibuerit vastatorem. De virgibus duodecim, et virga Aaron frondescente.

XI. De custodia tabernaculi, quod ad sacerdotem pertinet. De primogenitis redimendis, et de decimis decimandis.

XII. De vitula rufa, quæ extra castra macratur. De expiatione. De aqua contritionis et morte Mariæ.

XIII. Moses nuntios mittit ad Edom transitum petens, et prohibitus est. De morte Aaron in monte Hor, et Eleazaro successore filio ejus. De serpente aneo, et nuntius ad Seon regem Amorrhæorum directis.

XIV. De Baluac rege, et Balam ariolo, ubi asina locuta est, et quomodo e contrario benedixerit populo Israel.

XV. Populus initiatus Beelphegor. Jubeat Dominus principes populi suspendi in patibulis. De scorto Madianitide, et vindicta Phinees. De bello Madianitis illato, et populo iterum numerato. De filiabus

Salphaad hereditatem quærentibus. De Mosi morte prædicta, et Josue ordinato successore ejus.

XVI. De ritu sacrificii matutini, et holocausti faciendi per singulos menses, qui sibi anno vertente succedunt. De oblatione in pentecoste. De oblationibus mensis tubarum, et votis mulierum.

XVII. De interfectione Madianitarum, et prædæ eorum. De petitione Rubenitarum et Gauditarum, ut in eadem terra animalium merito sortes suscipiant, et concessione Mosi.

XVIII. Hic profectionum loca commemorat, et in quibus locis fuerint tentoria.

XIX. Dominus præcipit qualiter terram repositionis sorte dividant, et unaquæque tribus cuius loci debent sine concludi.

XX. Ubi jubetur urbes in fugitivorum præsidia separari, et qui sint qui debeant præsidia confoveri. Filii filiorum Joseph Mosén interpellant pro filiabus Salphaad, ne hereditate donante in alia tribu, conjugia sortiantur, ne sortium confusio fiat, et aliorum possessio ad alteros transeat, et præcepta sunt in tribu sua quibus voluissent conjugia sociari.

BREVES LIBRI NUMERI.

- I. Recognitio duodecim tribuum facta a Mose et Aaron, et duodecim principibus, a viginti annis et supra, præter levitas (1), dc. iii. et vi.
- II. Jubeat Dominus tribuum Levi non numerari: ut ipsi tabernaculo deserant, et ministrant.
- III. Jubeat Dominus ut ordinate procedant per domus paternas, et per turnas suas.
- IV. De progenie Mosi, et Aaron, et filiorum ejus, qui ad sacerdotium uncti sunt.
- V. Levitas dicit Dominus adjungi Aaron, eo quod sibi accepit eos pro omnibus primogenitis Israel.
- VI. Levitæ dinumerantur a mense uno et supra, duo millia ducenti et septuaginta quatuor.
- VII. Omnem primogenitum filiorum Israel a mense uno et supra jussit Dominus dinumerari.
- VIII. Filios Caath jubeat Dominus portare arcam, et mensam, et altare, et ut non tangant sancta, ne moriantur.
- IX. Filios Gerson jubeat portare tabernaculum et lora.
- X. Filios Merari capita tabernaculi, et seras et columnas, et bases, omnes portantes opus tabernaculi octo millia quingenti octoginta.
- XI. Jubeat Dominus ejici de castris omnem immundum.
- XII. De muliere, quæ latenter fuerit adulterata.
- XIII. De iis, qui votum voverint castitatis.
- XIV. Quomodo benedicant populum sacerdotes.
- XV. Ungit Moses tabernaculum, et principes numerum offerunt.
- XVI. Singuli per singulos dies duodecim principes munera sua Mosi offerunt.
- XVII. De candelabro, et lucernis.
- XVIII. De levitis purificatis ad ministerium tabernaculi.
- XIX. A viginti quinque annis levitas accedere ad ministrandum, et a quinquaginta recedere.
- XX. Anne secundo ex Ægypto in primo mense jubet Dominus celebrari pascha.
- XXI. Perfectum est tabernaculum, et nubes texit illud in die, et ignis in nocte.

(1) Unus Palatin. ms. « Et duodecim tribus principibus a triginta et supra, præter levitas dcxv et vi. »